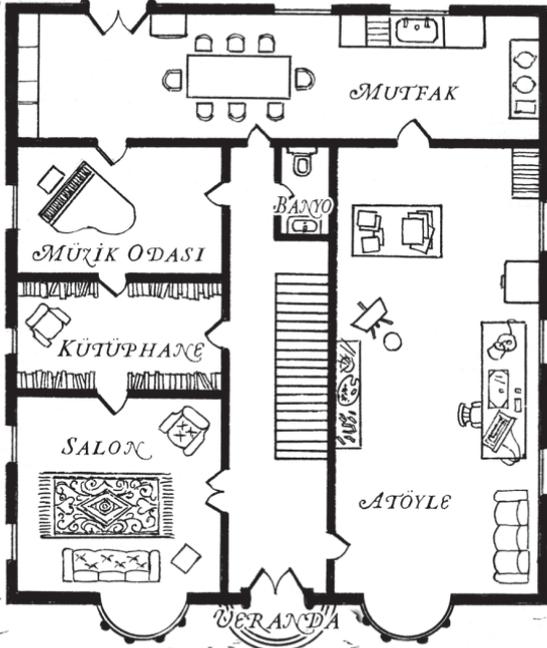

DAISY
DARKER
ALICE
FEENEY

Çeviren
Beril Tüccarbaşođlu Uđur

Deniz Cami

HENESH. ALLES

Yazarın Temsilcisinden Bir Not:

Bu roman geçen yılki Noel'den hemen sonra elime ulaştı. Kahverengi paket kâğıdına sarılıp bir iple bağlanmıştı ve Londra'nın merkezindeki ofisime elle teslim edilmişti. Teslim eden kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Paketin yanında açıklayıcı bir mektup yoktu, bir not bile yoktu. İçinden bir kitap taslağı çıktı. Bugünlerde çoğu yazar eserlerini elektronik posta yoluyla gönderiyor ve ben normalde talep etmediğim bir materyali kabul etmem. Ama başlık sayfasındaki isim nefesimi kesti, çünkü bu romanın yazarı bir süre önce ölmüştü. Hayaletlere asla inanmadım fakat mantıklı bir açıklama da bulamadım. Yazarı bu kitabı ondan başka kimsenin yazamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Uzun uzun düşündükten sonra bunun anlatılmaya değer bir hikâye olduğuna karar verdim. Romanın yayıncıları yasal sebeplerden ötürü bazı karakterlerin adlarını değiştirdi ama hikâyenin tek bir kelimesini bile değiştirmediler. Eğer bu bir hikâyeysen tabii. İtiraf ediyorum ki, okuyacaklarınızın en azından bir kısmının doğru olabileceğinden korkuyorum.

Bir

Ben kırk bir kalple doğdum.

Şu küçük ve yalnız dünyaya geldiğim gün aynı zamanda ilk kez öldüğüm gündü. O zaman, kimse bu kalp hastalığını fark etmedi. 1975 yılında tıp henüz bu kadar ilerlememişti ve mavi rengimi zor geçen doğumuna bağladılar. İşleri daha da karmaşıklaştıracak şekilde annemin rahminde ters duruyordum. Yorgunluktan bitap düşen doktor babama benimle annem arasında bir seçim yapması gerektiğini söyledi ve yalnızca birimizi kurtarabileceğini biraz da sabırsızlıkla karışık bir üzüntüyle anlattı. Babam kısa bir tereddüdün ardından hayat boyu bedelini ödeyeceği bir kararla karısını seçti. Ama ebe tüm olanaksızlığına rağmen ve benim iradem dışında beni nefes almaya ikna etti. Ağlamaya başladığımda yabancılarla dolu bir hastane odasındaki herkes gülümsedi. Annem dışında herkes. O bana bakmadı bile.

Annem bir oğlu olmasını istiyordu. Ben doğduğumda iki kızı vardı zaten ve hepimize çiçek isimleri koymayı tercih etmişti. Büyük ablamın adı Rose ve bu ismin ne tuhaftır ki, tam da ona göre olduğu ortaya çıktı, kendisi güzeldir ama dikenleri de vardır zira. Annemin Rose'dan sonra doğan kızı benden dört yaş büyük olan Lily'ydi. Çiçek ailemizin ortanca çocuğu güzel, solgun ve bazıları için zehirlidir. Annem bir süre bana bir isim koymayı reddetti

ama vakti geldiğinde Daisy olarak vaftiz edildim. Annem sadece A planları olan bir kadındı, dolayısıyla hiçbirimize bir göbek adı seçeneği tanınmamıştı. Birçok ve daha iyi tercih hakkı olmasına rağmen, bana genellikle koparılan, üzerine basılan ya da örülüp taç yapılan bir çiçeğin ismini koymayı seçmişti. Bir annenin en az sevdiği evladı daima ailedeki yerinin ne olduğunu bilir.

İnsanların onlara verilen isimlere uyum sağlaması ne komik. Sanki belli bir sıraya göre dizilmiş birkaç harf bir kişinin gelecekteki mutluluğunu ya mutsuzluğunu tahmin edebilirmiş gibi. Bir insanın ismini bilmekle o kişiyi tanımak aynı şey değil elbette ama isimler hepimizin yargıladığı ve yargılandığı ilk izlenimlerdir. Hayatın bana verdiği isim Daisy Darker'dı ve sanırım zamanla ona dönüşerek büyüdüm.

İkinci ölümüm doğumumdan tam olarak beş yıl sonra gerçekleşti. Beşinci doğum günümde, kalbim belki de Amerika'ya yüzmeye çalışarak ona fazla yüklendiğim için bana isyan edercesine tamamen durdu. Evden koşarak kaçmak istedim ama yüzmede daha başarılı olduğum için ara sıra sırtüstü de yüzerek öğlene kadar New York'a varmayı umdum. Blacksand* Koyu'ndan bile çıkmadım ve teknik açıdan bakarsak, bu uğurda can verdim. Beni suyun üzerinde tutan kısmen sönmüş turuncu kolluklarım ve on yaşındaki ablam Rose olmasaydı o gün hayata veda edebilirdim. Rose yüzerek yanıma geldi, beni kıyıya kadar çekti ve iki kaburgamın kırılmasına neden olan coşkulu bir kalp masajıyla beni yaşama döndürdü. Küçük İzciler ilkyardım rozetini daha yeni almıştı. Bazen bundan pişmanlık duyduğundan şüpheleniyorum. Beni kurtarmasından söz ediyorum. Yoksa rozetini çok seviyordu.

İkinci kez öldükten sonra hayatım bir daha asla eskisi gibi olmadı, çünkü o zaman herkes zaten kuşkulandıklarını düşündüğüm bir şeyden kesinlikle emin oldu: Ben arızalıydım.

Annemin beni beş yaşındayken götürdüğü doktor ordusu aynı kısa ve üzücü konuşmayı önceden prova etmiş gibi aynı

* (İng.) Siyah kumsal. -yhn

yüz ifadeleriyle ve aynı cümlelerle tekrarladı. Hepsi de en fazla on beşime kadar yaşayacağım konusunda hemfikirdi. Sadece üç beş yılını kaldığını kanıtlamak için yıllarca bana bir sürü tahlil yaptılar. Sıradışı bir hastalığım olduğu için doktorların ilgisini çekiyordum. Bazıları sırf açık kalp ameliyatlarımı izlemek için başka ülkelerden geldi; kendimi aynı anda bir süperstar ve bir ucube gibi hissettim. Tüm çabasına rağmen kalbimi kıran hayat değildi. Göğsümün içinde düzensizce bipleyen bir saatli bombayla dünyaya gelmişim. Doğuştan gelen ve nadir görülen bir arızaydı benimkisi.

Hayatın bana biçtiği ömürden fazlasını yaşayabilmem ve kalbimin atmaya devam etmesi için her gün *beta bloker* ilaçlar, serotonin inhibitörleri, sentetik steroidler ve hormonlar alıyordum. Tüm bunlar kulağa zor bir iş gibi geliyorsa gerçekten öyle olduğu içindir. Özellikle de henüz beş yaşında olduğum düşünülürken. Ama çocuklar büyüklerden daha dirençli. Sahip olduklarının kıymetini bilip sahip olamadıklarını pek de dert etmemekte çok daha başarılılar. Teknik olarak, daha on üçüme gelmeden tam sekiz kere ölmüştüm ve eğer bir kedi olsaydım endişelenirdim. Ama küçük bir kızdım ve ölümden daha önemli sorunlarım vardı.

Zorlu doğumumdan yirmi dokuz yıl sonra, herkesin öngördüğünden daha uzun bir zamanım olduğuna şükrediyorum. Yakında öleceğinizi bilmek sanırım insanın hayatı başka türlü yaşamasına neden oluyor. Ölüm hayatı kökünden değiştiren bir son tarih ve dünyadaki misafirliğimi uzatan herkese sonsuza dek minnet borçluyum. Borcumu ödemek için elimden geleni yapıyorum. Başkaları kadar kendime de iyi davranmaya çalışıyorum ve bugünlerde küçük şeyleri nadiren dert ediyorum. Mal mülk bakımından fazla bir şeyim yok ama ben maddiyatı pek önemsemem zaten. Sonuçta kendimi şanslı sayıyorum. Hâlâ buralardayım, vakit geçirmeye bayıldığım bir kız yeğenim var ve işimle gurur duyuyorum, bir huzurevinde gönüllü olarak çalışıyorum. Oranın en sevdiğim sakininin beni her gördüğünde

söylediği gibi, her şeye sahip olmanın sırrı zaten her şeye sahip olduğunuzu bilmekte yatıyor.

İnsanlar bazen beni olduğumdan daha genç sanıyor. Birçok defa hâlâ bir çocuk gibi giyinmekle suçlanmışlığım var –annem kılık kıyafet seçimlerimi asla onaylamadı– ama tulum elbiseler ve Retro tişörtler giymeyi seviyorum. Uzun, siyah saçlarımı kestirmektense çeşit çeşit örgü modellerini denemeyi tercih ediyorum ve makyajdan hiç anlamıyorum. Başıma gelen onca kötü şeye rağmen iyi görüdüğümü düşünüyorum. Hastalığının tek görsel kanıtı göğsümün ortasındaki soluk pembe yara izi. Onu gözler önüne seren bir şeyler, mayo, V yakalı kazaklar ya da yazlık elbiseler giydiğimde insanlar bana dik dik bakardı. Onları asla suçlamadım. Yara izime bazen ben de bakıyorum; süresi uzatılmış varlığımın mekanikleri ilgimi çekiyor. O pembe çizgi birazcık arızalı doğduğumun gözle görülen tek kanıtı. Az biraz işlevsiz geçen çocukluğum sırasında her birkaç yılda bir doktorlar sırayla beni açıp içime bakmak ve birkaç tamirat yapmak zorunda kaldı. Muhtemelen ıskartaya çıkarılması gereken ama iyi bakılan külüstür bir arabaya benziyorum. Gerçi her zaman ve herkes tarafından değil.

Aileler parmak izleri gibidir: Biri diğerine benzemez ve daima iz bırakırlar. Bizim aileyi bir duvar halısı olarak hayal edersem, her zaman bir sürü gevşek ipliği vardı. Ben dünyaya gelmeden çok önceleri kenarları tarazlanmaya başlamıştı ve eğer ona yeterince yakından bakarsanız, belki üzerinde birkaç delik bile görürsünüz. Bazıları kusurların güzelliğini göremez ama ben ninemi, annemle babamı ve ablalarımı daima sevdim. Benimle ilgili hislerine ve olanlara rağmen.

Ninem bizim ailede beni kayıtsız şartsız seven tek kişi. O kadar ki, hakkımda bir kitap bile yazdı; ya da en azından aynı isimde küçük bir kızla ilgili. Adım size tanıdık geliyorsa ondadır. *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı* ninemin hem kaleme alıp hem de resimlerini çizdiği çoksatan bir çocuk kitabı. Dünyanın dört bir yanındaki hemen hemen her kitapçada bulunabilir ve

sık sık *Tostoraman*'la *Aç Tırtıl*'ın arasında durur. Ninem dedi ki, hikâyesinde adımı kullanmış çünkü öyle ya da böyle, beni sonsuza dek yaşatmak istemiş. Annem, babam ve ablalarım o sırada böyle düşünmese de bence iyi niyetli bir davranıştı. Onların da sonsuza kadar yaşamak istediğinden şüpheleniyorum ama kitabın telif hakkı ücretleriyle yetinmek zorunda kaldılar.

O kitabı yazdıktan sonra ninemin nereye harcayacağını şaşıracağı kadar çok parası oldu. Gerçi ona baksanız bunu hayatta anlamazsınız ya, neyse. Ninem hayır kurumları ve yabancılara daima eli açık davranmıştır ama kendine ya da ailesine karşı cömert değildir. Çok paranın insanları tembelleştirdiğine inanır ve ondan sadaka istendiğinde daima tereddüt eder. Ama bu durum her an değişebilir. Bundan uzun yıllar evvel, ben doğmadan çok önce, Land's End'deki bir panayırda el falına bakan bir falcı, nine-me sekseninde öleceğini söylemiş. Bunu hiçbir zaman unutmadı. Temsilcisi bile ondan daha fazla kitap beklememesi gerektiğini biliyor. Dolayısıyla yarın yalnızca Cadılar Bayramı ya da ninemin sekseninci yaş günü değil. Ninem yarının son günü olduğuna inanıyor ve *onlar da* nihayet parasına konacaklarını düşünüyor. Bizim aile on yılı aşkındır aynı zamanda aynı yerde bulunmadı, ablamın düğününde bile bir araya gelmediler ama ninem onları son kez Deniz Camı'na davet ettiğinde hepsi kabul etti.

Ninemin Cornish kıyılarındaki evi en mutlu çocukluk hatıralarımın geçtiği yer. Ve en hüzünlü. Annemle babam boşandıktan sonra ablalarımın her Noel'le Paskalya'yı ve uzun yaz tatillerini orada geçirdik. Bizim ailenin tek kırık kalplisi ben değilim. Annemle babam, ablalarım ve hatta ninemin temsilcisi bile onun eli kulağındaki ölümünü öngören el falını ciddiye alıyor mu bilmiyorum ama ben alıyorum. Çünkü bazen en tuhaf şeyler bir insanın geleceğini önceden haber verebiliyor. Beni ve adımı ele alın örneğin. *Daisy Darker'ın Küçük Sırrı* adındaki çocuk kitabı ailemi sonsuza dek değiştirdi ve bir nevi bir önseziydi. Gerçekten de bir sırrım var ve bence onu paylaşmanın zamanı geldi.

İki

30 Ekim 2004 - 16.00

Deniz Camı'nı yeniden görmek nefesimi kesiyor.

Londra'dan arabayla Cornwall'a gelmek normalde en az beş saat sürer ve trenle bu süre biraz daha kısaldır. Ama şehrin itiş kışından uzaklaşıp kır yollarında bölük pörçük hatıralara doğru bir yolculuğa çıkmak daima hoşuma gitmiştir. Ben daha basit, yavaş ve sessiz bir yaşam tarzını tercih ediyorum ve Londra doğuştan gürültülü bir kent. Buraya gelirken genelde kendimi zamanda bir yolculuğa çıkmışım gibi hissediyorum, fakat bugünkü seyahatim umduğumdan daha hızlı ve nispeten zahmetsiz geçti. Ki bu iyi bir şey, çünkü buraya ilk ben gelmek istiyordum. Diğerlerinden önce.

Son ziyaretimden beri hiçbir şeyin değişmediğini görmek beni sevindiriyor. Gotik kuleleri ve turkuaz kiremitli bir çatısı olan, Viktorya Dönemi'nden kalma bu taş ev altındaki granit kayalardan inşa edilmiş gibi görünüyor. Dış duvarların bazıları hâlâ güneşte ıslık ıslık parlayan mavi yeşil cam parçalarıyla süslü ve eve Deniz Camı denmesinin nedeni de onlar. Etrafındaki kayalıklara çarpan dalgalardan yükselen bu minik malikâne Cornish kıyısının biraz açığında kendisine özel bir adanın üzerine tünemiş durumda. Hayattaki birçok şey gibi, nereye bakacağını bilmediğin sürece kolayca gözden kaçabilir. O yörede Black-

sand Koyu diye bilinen küçük bir koydaki ufalanan kayalıklarla isimsiz patikaların arasında, gizli ve eski köy yolunun epey uzağında kalıyor. Kartpostallarda gördüğünüz Cornwall değil bu. Ama ulaşım ile ilgili zorlukları bir kenara bıraksak bile insanların buradan uzak durmasının başka birçok nedeni var.

Deniz Camı nineme annesinden miras kalmış. Rivayete göre, annesi de ona sarhoş bir dükü kumarda yenerek sahip olmuş. Sözüm ona, dük adı kötüye çıkmış bir *bon viveur* müş* ve bu tuhaf ve alışılmadık görünümlü evi 1800'lerde zengin arkadaşlarını ağırlamak için yaptırmış. Gelgelelim içkiyi adabıyla içemediği için "yazlık sarayını" bir *kadına* kaptırınca kederlerini ve kendini okyanusta boğmuş. Trajik geçmişinden bağımsız olarak, burası en az benim kadar ailemin bir parçası. Ninem doğduğundan beri bu evde yaşıyor. Fakat başka hiçbir yerde yaşamak istemesine ve çocuk kitapları yazarak küçük bir servet edinmesine karşın, evin tadilatına asla bir bütçe ayırmadı. Bunun sonucunda, Deniz Camı hiç abartmadan söylüyorum ki, her an denize düşebilir ve tıpkı benim gibi, muhtemelen pek vakti kalmadı.

Evin neredeyse iki yüz yıl önce üzerine inşa edildiği küçük ada zaman içinde yavaş yavaş aşınmıştı. Deniz Camı, Atlantik Okyanusu'nun tüm kudretine maruz kalmıştı ve yüzlerce yıllık ömründe tank olduğu fırtınalar ve yağmurlar binaya ve temelene büyük zarar vermişti. Ama pul pul dökülen boyasına, gıcırdayan parkelerine ve Nuh Nebi'den kalma mobilyalarına rağmen, Deniz Camı'nda kendimi başka hiçbir yerde olmadığı kadar yuvamda hissederim. Burayı hâlâ düzenli olarak ziyaret eden tek kişiyim; boşanan ebeveynlerim, koşturmacayla geçen meşgul hayatlar ve insanların akraba olduğumuza inanmakta güçlük çekeceği kadar az ortak noktamız olan kardeşlerim bu aile toplantılarını kırk yılda bir gerçekleşen buluşmalara dönüştürdü. Dolayısıyla bu hafta sonu birden fazla bakımdan özel.

* Yemeden içmeden anlayan, kaliteli yaşamayı seven, zevk ve keyif sahibi kişi. -çn

Acıma yaşla birlikte azalır, nefret kaybolur ve yine bulunur ama vicdan azabı bir ömür boyu sürebilir.

Buraya yolculuk etmenin yalnız, kasvetli ve insana sona yaklaştığını hissettiren bir yanı var. Yol sarp kayalıkların tepesindeki gizli bir toprak yolla birleşiyor ve çok geçmeden pat diye bitiveriyor. Oradan sonra iki seçeneğiniz var: Ya doksan küsur metre yükseklikten Blacksand Koyu'na doğru mutlak bir ölüme atlayacaksınız ya da dik ve kayalık bir patikadan aşağıdaki kum tepelerine ineceksiniz. Bu patikanın bazı yerleri tamamen ufalandığı için bastığınız yere dikkat etmelisiniz. Yıllardır buraya gelir dururum ve bence Blacksand Koyu hâlâ dünyanın en güzel yeri.

Geç akşamüzeri güneşi puslu mavi gökyüzünde çoktan alçalmış ve denizin sesi eski ve tanıdık bir film müziği, dinlemeyi özlediğim bir şarkı gibi. Kilometrelerce karelik alanda hiç kimse ve hiçbir şey yok. Uçsuz bucaksız kumsalı, okyanusu ve gökyüzünü görüyorum sadece ve uzakta, kadim taş kaidesinden yükselen Deniz Camı'yla altındaki kayalıkları döven dalgaları.

Uçurumun dibine sağ salim ulaştığımda, ayakkabılarımı çıkarıp kumların ayak parmaklarımın altında yer değiştirmesinin zevkine varıyorum. Evime döndüğümü hissediyorum. Kendimizi ve eşyalarımızı eve taşımamız için orada bırakılan eski ve paslı el arabasını görmezden geliyorum; bugünlerde yanıma fazla eşya almıyorum zaten. İnsanların mutluluk için elzem saydıkları çoğu şeye ihtiyaçları yok aslında. Deniz Camı'nın gelgit adasını anakaraya bağlayan doğal kumluk geçitteki uzun yürüyüşüme başlıyorum. Eve yalnızca sular çekildiğinde ulaşılabilir ve diğer zamanlarda dünyadan tamamen kopuyor. Ninem her zaman kitapları insanlara tercih etmişti ve ulaşılması bu kadar güç bir yerde yaşadığı için, onlarla baş başa kalma arzusu çoğunlukla karşılanmıştı, hatta neredeyse garantilenmişti.

Hayatımın görünmez gemi enkazları bu ıssız koyun kötü şöhretli kumlarına saçılmış durumda. Çıkmaya korktuğum tüm yolculukların acı hatıraları gibiler. Herkesin hayatında tehlikeli sular vardır –bulmayı beceremediğimiz insanlar ve ulaşamadı-

ğımız yerler- ama onları asla bulamayacağınızı bilmek insanı bir başka hüznlendiriyor. Zihinlerimizle kalplerimizin keşfedilmemiş okyanusları genelde vakitsizliğin ve çocukken kurduğumuz hayallere güvenememenin bir sonucu. Ama yetişkinler hayallerinin hâlâ gerçek olabileceğine nasıl inanacaklarını unutuyor.

Durup okyanusun kokusunu içime çekmek istiyorum. Akşamüstü güneşinin ılıkliğini yüzümde hissetmenin ve batı rüzgârının saçlarımda gezinmesinin keyfine varmak istiyorum. Ama zaman artık karşılayamayacağım bir lüks. Aslından en başından beri öyleydi. Dolayısıyla beni yolumdan çevirmeye çalışırcasına ayak tabanlarıma yapışan nemli kumlara rağmen acele ediyorum ve tepemde uçuşan martılar beni uyarmaya çalışır gibi şamata yapıyor. Çıgıllıklarını kafamın içinde duymak istemediğim sözcüklere tercüme ediyorum:

Geri dön. Geri dön. Geri dön.

Bu ziyaretin kötü bir fikir olduğunu düşündüren tüm işaretleri görmezden gelip adımlarımı sıklaştırıyorum. Hatıralarımda yaşayan bu evi diğerleri her şeyi mahvetmeden önce görmek için acele ediyorum. Başkaları da benim gibi hem ailelerini görmeyi iple çekip hem de bundan korkuyor mudur diye merak ediyorum. Oraya vardığımda iyi olacağım. Kendime böyle söylüyorum. Düşüncesi bile yalan gibi gelmesine rağmen.

Köhne verandada asılı rüzgâr çanları rüzgârın bir orkestra şefi gibi yönettiği hüznünlü bir melodi çalıyor. Çocukken bir Noel'de onları nineme ben yapmıştım; kumsalda bulabildiğim tüm pürüzsüz yüzeyli ve yuvarlak, mavi ve yeşil camları toplayarak. Ninem hediyemi beğenmiş gibi yapmıştı ve deniz camlarından yapılan rüzgâr çanları o zamandan beri burada duruyor. Sevgi uğruna söylediğimiz yalanlar beyazın en açık tonunda. Kapı eşiğinde Cadılar Bayramı için korkunç bir surat gibi oyulan, kocaman bir balkabağı duruyor; ninem senenin bu mevsiminde daima evini süsler. Büyük ve eski kapıyı çalmak için elimi uzatmadan birden açılıyor ve her zamanki karşılama komitesi karşımda beliriyor.

Yaşlı İngiliz çoban köpeği Poppins, ninemin en sadık ve en iyi dostu. Gri beyaz, uzun tüylü, kocaman köpek gülümsercesine soluyarak ve kuyruğunu sallayarak üzerime atlıyor. Onu selamlayıp uzun uzun seviyorum; iri, kahverengi gözlerinin önüne düşmesin diye iki minik örgü yapılıp uçlarına fiyonklar takılan saçlarına bayılıyorum. Poppins başını çevirdiğinde bakışlarını takip ediyorum. Ninem 1.52'lik boyu ve ışık saçan neşesiyle kapıda dikiliyor. Beyaz, asi bukleleri yaşlılığın ve şarabın yıpratmış güzel, çıtı pıtı yüzünü çerçevesiyor. Tepeden tırnağa pembelere ve morlara bürünmüş: Bunlar en sevdiği renkler. Ayakkabılarının bile pembe ve mor bağcıkları var. Bazıları ona baktığında uçuk kaçık bir ihtiyar ya da ünlü çocuk kitapları yazarı Beatrice Darker'ı görebilir. Ama ben yalnızca ninemi görüyorum.

Gülümsüyor. "Yağmur başlamadan içeri gir."

Hava durumuyla ilgili yanılığını düzeltmeye hazırlanıyorum; daha bir dakika önce güneş yüzümü ısıtıyordu. Ama başımı kaldırdığımda Deniz Camı'nın üzerindeki resim gibi masmavi gökyüzünün çamurlu grilerle karardığını görüyorum. Titriyorum ve havanın birden soğuduğunu fark ediyorum. Fırtına geliyor sanki. Ninem havayı herkesten önce tahmin eder. Dolayısıyla dediğini yapıp -her zamanki gibi- o ve Poppins'in peşinden içeri giriyorum.

"Ailenin kalanı bize katılmadan önce biraz dinlenmeye ne dersin?" diyor ninem ve beni köpeğiyle holde baş başa bırakarak mutfağa giriyor. Havada nefis bir koku var. "Aç mısın?" diye sesleniyor. "Beklerken bir şeyler atıştırmak ister misin?" Eski tencerelerle tavaların tıkırtılarını duyuyorum ama ninemin yemek yaparken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığını biliyorum.

"İyiyim, teşekkürler," diye karşılık veriyorum. Hiçbir yiyecek teklifini geri çevirmeyen Poppins, beni onaylamaz bakışlarla süzüp pişenlerden nasiplenme umuduyla mutfağın yolunu tutuyor.

İtiraf etmeliyim ki, şöyle sıkı bir kucaklaşma bana iyi gelir-

di; ama ninem de ben de sevgimizi göstermek konusunda biraz körelmişiz. Bu aile toplantısıyla ilgili benim kadar kaygılı olduğumu tahmin edebiliyorum ve hepimizin kaygıyla baş etme yöntemleri farklı. Bazıları korktuklarını belli eder, bazıları da endişelerini içlerine, görünmeyen bir yerlere atar ama endişe zihinlerini kurcalamaya devam eder.

Her zamanki gibi, ilk fark ettiğim saatler oluyor. Fark etmemek imkânsız çünkü. Holde farklı renklerde, farklı biçimler ve büyüklüklerde ve hepsi tıkr tıkr çalışan tam seksen tane saat var. Bir duvarın tamamı zamanla dolu. Her biri ninemin hayatının bir yılını temsil ediyor ve onun tarafından, zamanının sadece ona ait olduğunu kendisine ve dünyaya hatırlatması için özenle seçildi. Çocukken bu saatlerden korkardım. Seslerini yatak odamdan duyardım: *tik tak, tik tak, tik tak*. Bana hiç durmadan vaktimin daraldığını fısıldıyor gibiydiler.

Bu hafta sonuyla ilgili içime doğan o kötü his geri dönüyor ama neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Cevaplanmayan sorularımın izinden Deniz Camı'nın derinliklerine doğru yürüyorum. İçeride cevaplarımı bulmayı umuyorum ama birden zihnim anılar ve pişmanlıklarla doluyor. Tanıdık görüntülerle kokular, geçmişe duyulan özlemle tuzlu deniz havasının lezzetli karışımı beni eskilere götürüyor. Okyanusun kendine has kokusu, her bir tuğla ve kiriş deniz suyuna doymuşçasına bu evin her köşesinde aylakça geziniyor.

Burası bildim bileli aynı, yıllar içinde hiçbir şey değişmedi. Beyaz badanalı duvarlarla ahşap parkeler tıpkı ablalarımın benim çocukluğumuzdaki gibi görünüyor, belki de barındırdıkları sevgiden ve kayıplardan arta kalanlarla biraz yıpranmış. Hepsinin içime çekerken denizin kumları zahmetsizce yeniden şekillendirebilmesi gibi, bizi hâlâ eskiden olduğumuz kişiler olarak gözümde canlandırabiliyorum. Ninemin neden başka bir yerde yaşamak istemediğini anlayabiliyorum. Burası benim olsaydı, ben de onu bırakıp gitmezdim.

Hiçbirini sevmediğini, hatta hoşuna bile gitmediklerini bil-

meme rağmen bütün aileyi doğum günü için buraya çağırmasının asıl sebebini merak ediyorum yine. Açık kalan defterleri kapatmak için mi? Belki sevgi ve nefret zamanla birbirine dolaşıyor ve düğüm olan hislerimizi çözmenin hiçbir yolu yok. Başkalarıyla ilgili sorular sormak genellikle kendimi sorgulamama neden olur. Hayatım sona ermeden önce kırıksıklıklarını düzeltme şansım olsaydı hangilerini ütölemeyi seçerdim? İleride *şöyle biriymi* diye hatırlanmak isteyeceğim insanın portresini bozmamaları için hangi kırıksıklarımın giderilmesini isterdim? Doğrusunu isterseniz, ben hayatlarımızın kumaşındaki bazı kırıksıklıklarla lekelerin bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Lekesiz bir kumaş kulağa hoş gelebilir ama pek de enteresan bir şey değildir.

Saatlerin tik taklarını ardımda bırakarak gıcırdayan merdivenden yukarı çıkıyorum. Önünden geçtiğim her oda bu kordorda yürüdüğüm günlerin, haftaların ve yılların hayaletlerini barındırıyor. Geçmişimin sesleri bugünümün seslerini arsızca bastırıyor, denizin sesi kılığında pervazlarla parkelerin çatlaklarından bana fısıldıyor. Çocukken burada koştüğümüzü görür gibiyim; okyanus havasında kıkırdayıp oyunlar oynuyor, saklanıp birbirimizin canını acıtıyoruz. Ablalarımın benim en iyi yaptığımız şey buydu. Daha ufacıkken öğrendik. Çocukluk, olacağınız kişiye dönüşmeden önce gerçek kimliğinizi bulmak için koştüğünüz bir yarış. Herkes yarışı kazanmıyor.

Her zaman benim olan yatak odasına giriyorum; evin en küçük odası. Çocukluğumdaki gibi, şıktan ziyade pespaye, beyaz yatak odası mobilyalarıyla döşenmiş. Duvarlar solmaya yüz tutmuş papatya desenli ve yer yer soyulan bir duvar kâğıdıyla kaplı. Ninem her şeyi bir kere söyleyen ve yapan bir kadın ve bir şey kullanılmaz hâle gelmedikçe onu asla değiştirmez. Çocukluğumuzda buraya kalmaya geldiğimizde hep odalarımıza çiçek koyardı ama şimdi odamdaki vazunun boş olduğunu fark ediyorum. Taze çiçeklerin yerine gümüş bir kâsede kuruları var; çam kozalakları, kurutulmuş çiçek yaprakları ve minik denizkabuklarından oluşan hoş bir karışım. Kitaplığın rafında *Daisy*

Darker'ın Küçük Sırrı'nın bir kopyası duruyor. Onu görmek bana kendi sırrımı hatırlatıyor. Asla paylaşmak istemediğim sırrı. Şimdilik onu yine zihnimin kuytu bir köşesindeki kutusuna kaldırıyorum.

Okyanus huzursuz düşüncelerime serenat yapmaya devam ediyor, onları denizin hışırtısıyla susturmaya çalışır gibi. Bu ses beni yatıştırıyor. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaları duyabiliyorum ve yatak odamın penceresi ıslanıyor. Ev ağlıyormuş gibi, minik su damlaları camdan aşağı yuvarlanıyor. Dışarı bakıyorum ve deniz de bana bakıyor, soğuk, sonsuz ve bağışlamaz bakışlarıyla. Her zamankinden de karanlık.

Bir yanım hâlâ buraya gelmekle hata yaptığımdan endişe ediyor ama uzak durmak da doğru gelmedi.

Ailemin geri kalanı yakında burada olacak. Kumlu geçidi birer birer geçmelerini izleyebileceğim. Bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu. Her ailenin bizimki kadar çok sırrı var mıdır diye merak ediyorum. Sular yükseldiğinde sekiz saatliğine dünyanın geri kalanıyla ilişkimiz kesilecek. Sular alçaldığında, bir daha bir araya gelebileceğimizden şüpheliyim.

Üç

30 Ekim 2004 - 17.00

İlk babam geldi.

Dakik olmak onun yegâne *seni seviyorum* deme yolu. Kendimi bildim bile duygularını zaman tutma yoluyla ifade ediyor ve başka babaların kullandığı yöntemlerle sevgisini gösteremiyor. Ama evin tek çocuğu olarak küçük bir gelgit adasındaki bu saatlerle dolu evde büyüdüğünü düşündüğümde zamanın daima aklının bir köşesinde durmasını anlayabiliyorum. Babamın çocukken buradan gideceği güne kadar dakikaları saydığından şüpheleniyorum. Nemli kumların üzerinde yürümesini izliyorum yatak odamın penceresinden. Güneş hâlâ batıyor ve gerçek gibi gelmeyen bir pembe ve mor paletinde yavaşça eriyor. Babam bana bakıyor ama beni gördüyse bile ne gülümsüyor ne de el sallıyor.

Frank Darker çoğunlukla orkestra şefliği yapan, ümitleri suya düşmüş bir besteci. Orkestrasıyla hâlâ dünyayı dolaşıyor ama bu *kulağa heyecanlı ve ışıltılı bir hayat tarzı gibi gelse de* işin aslı öyle değil. Babam tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor ve sandığınız kadar para kazanmıyor. Orkestra üyelerinin maaşlarıyla otel faturalarını ödeyip tüm ekibin masraflarını karşıladıktan sonra elinde avucunda pek bir şey kalmıyor. Ama işini ve birlikte çalıştığı insanları seviyor. Belki biraz fazla seviyor: Orkestrasını bizden daha çok ailesi gibi görüyor.

Babam elli küsur yaşında olmasına rağmen gayet formunda. Siyah saçları hâlâ gür ve tek gecelik bir ziyaret için fazla büyük görünen bavulunu zorlanmadan taşıyor. Kumlu geçidin başında duran el arabasını kullanmadığını fark ediyorum. Ninemden başka türlü bir yardım beklediğinden şüpheleniyorum. Babamın sırtı yıllarca piyano başında oturmaktan hafifçe kamburlaşmış ve takım elbisesi, hayat onu ufaltmış gibi hafifçe üzerinden düşüyor. Doğum gününe değil de cenaze törenine katılacaktı gibi giyindiğini fark ediyorum ve sokak kapısının önünde durup bestelenmek istemeyen bir müzik parçası gibi kendine çekidüzen vermeye çalıştığını görüyorum.

Hepimiz gibi babam da ninemin bu evi kadın bir akrabasına bırakmak niyetinde olduğunu biliyor. Ev nineme annesinden kaldı ve annesinin son isteği de Deniz Camı'na daima Darker ailesinin kadınlarından birinin sahip olmasıydı. Bir nesil atlama kararı babam için en başından beri büyük bir üzüntü kaynağı oldu. Babam Deniz Camı'nı hiçbir zaman *istemedi*, sadece orkestrasını bir arada tutmak için paraya *ihtiyacı vardı*. Ona kalsa bu evi yıllar evvel satardı. Ninem babamın hırslarına çocukluğundan beri az para dökmedi ama ne kadar verirse versin babama asla yetmiyor. Beni görmemeyi yeğleyeceğini bilmeme rağmen babamı karşılamak için aşağı iniyorum. Kendimi, kendimle asla uzun bir süre yalnız bırakmıyorum: Bana güven olmaz.

Poppins kapının önündeki yerini almış bile ve ninem babam çalmadan kapıyı açıyor. Kimin geldiğini gördüğünde yüzü ışıldıyor ve hâlâ bir şeyleri ısırabilecek kadar sivri, düzgün ve beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Merhaba, Frank."

"Anne," diyor babam onu kısa ve tuhaf bir baş eğişle selamlayarak. "Seni görmek güzel."

"Öyle mi? O zaman belki de daha sık gelmelisin." Ninemin gözlerinde muzip bir pırıltı var ama hepimiz bunu içtenlikle söylediğini biliyoruz. Yalnız olmak ninemin asla kendini yalnız

hissetmesine neden olmadı ama özlediğimiz şeyler ve kişiler yaşla birlikte değişebilir.

Babam cevap vermiyor. İnsanın en çok canını acıtan konular eğer çok kez canını yaktıysa yapılacak en iyi şey onlardan kaçınmaktır. Babam bunun yerine, saatlerle dolu duvara bakıp bavulunu yere koyuyor ve paltosunu portmantoya asıyor. Yıllardır aynı kalın, siyah ve yünlü paltosu giyiyor. Yeni birini alamayacağı için değil de oldum olası alışkanlıklarına bağlı biri olduğu için.

“Giriş saatini kaydetmeyi unutma,” diyor ninem salona yönelen babamın yolunu keserek. Bu ev eskiden onun eviydi ve insanın çocukluğunun geçtiği evler babam gibiler için türlü hayaletlerle doludur. Koca adam çok geçmeden küçük bir çocuk gibi davranıyor.

Holün duvarlarını kaplayan saatlerin renkleri, ebatları ve tasarımları farklı farklı. Büyük saatler, küçük saatler, yuvarlak saatler, kare saatler, dijital saatler, guguklu saatler, müzikli saatler, sarkaçlı saatler, biblolu saatler ve hatta duvara monte edilen ve Blacksand Koyu’nun kumlarıyla dolu, *vintage* bir kum saati bile var. Sokak kapısına en yakın saat ninemin en sevdiklerinden. Eski bir Cornish fabrikasından çıkma ve işçilerin işe gelip giderken damga bastıkları tahta, antika bir kontrol saati. Babam iç çekiyor. O çoğu zorluğu yenilgiyle aşan bir adamdır zaten. Duvarda asılı, küçük küçük bölmeleri olan kutudan üzerinde ismi yazılı bir kart alıp saatin deliğine sokuyor ve eve geliş saatini kaydedip kartı yerine koyuyor.

“Şimdi mutlu musun?” diyor.

“Mest oldum,” diye yanıtıyor ninem başka bir gülümsemeye. “Yaşlandıkça aile gelenekleri daha çok önem kazanıyor; ayrı kaldığımız bunca zamana rağmen bizi bir arada tutuyorlar. Kartını kontrol edersen tek evladımın beni görmeye gelişinin üzerinden epey zaman geçtiğini görürsün.”

Bu tanıdık bir aile dansı ve hepimiz adımlarını biliyoruz.

Ninem beni geliş saatimi kaydetmem için dürtmek zorunda

kalmıyor. Onun bütün küçük antikalıklarına ve âdetlerine *bayılıyorrum*. Ama ninemin eksantrik davranışlarına alışığım tabii, çünkü diğerlerinin aksine ben onu her zaman ziyaret ediyorum. Sıradışı eve giriş ritüellerimizi tamamladıktan sonra salona gidiyoruz.

1950'lerden kalma bir müzik kutusu, pastel renklere kanepe, rahat koltuklar ve üzerlerindeki kitapların ağırlığıyla bel veren kitaplıklar gibi birbiriyle uyumsuz retro mobilyalarla döşenmiş, kocaman pencerelerinden denizin görüldüğü, büyük, açık bir şöminesi ve üzerinde elboyaması kuşlarla mürver çiçeği tomurcuklarının olduğu, turkuaz rengi bir kâğıtla kaplı duvarları olan bir oda hayal edebiliyorsanız, o zaman Deniz Camı'nın salonunu da gözünüzün önüne getirebilirsiniz. Ben ömrüme buraya benzeyen bir yer daha görmedim.

Ninem köşedeki pirinç içki arabasından aldığı bir şişe İskoç viskisini gösteriyor. Başımı iki yana sallıyorum, benim için biraz erken ama babam *evet* dercesine başını eğiyor ve annesi viskisini koyarken Poppins'i seviyor. Bizim ailede bir tek babam viski içer, geri kalan herkes nefret eder. Ninem nane yapraklarını koparıp buz ve eski görünüşlü bir tokmakla ezdikten sonra cömert bir ölçü romla karıştırarak kendine bir *mojito* hazırlıyor. Darker ailesinin sıradan içki kavramı beni hayrete düşürüyor. Bu evde mütevazı bir şeri bulamazsınız; küçük, değersiz bir şeyin içinde bile.

Evin hafifçe yan yatması sebebiyle –nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece güçlükle fark ediliyor ve bizim aile kusurları gizleme konusunda hep başarılıdır– bu odadaki masaların üzerine konan içkiler daima bir tarafa kayma eğiliminde olur. Annem bütün ailenin kütük gibi içmesini düşecek korkusuyla kadehlerini ellerinden bırakamamalarına bağlardı ama ben sebebin bu olduğunu sanmıyorum. Bazıları kederlerini unutmak için içer; bazılarıysa onların içinde yüzmek için.

Tuhaf ama antrenmanlı olduğumuz bir sessizlik içinde otururken ikisinin de sohbeti ilerletme girişiminde bulunmadan

önce içkilerinden birkaç yudum aldıklarını fark ediyorum. Soyağacımızın dalları farklı yönlere doğru uzadı ve onları eğebilecek ya da kırabilecek fırtınalı konuları hiç açmamak en iyisi. Kibarca gülümseyip babamın benimle konuşmadığı, çocukken beni hastanede ziyaret etmediği ya da ölmüşüm gibi davrandığı tüm o yılları unutmaya çalışıyorum. Unuttuğu doğum günlerimi hatırlamıyor gibi davranıyorum. Ya da eve gelmektense çalışmayı tercih ettiği Noel'leri, annemi defalarca ağlattığını veya boşanmalarının suçunu bana ve bozuk kalbime attığını duyduğum geceyi. Sadece şimdilik, diğerlerinin gelmesini beklerken, o iyi bir babaymış ve ben de olmamı istediği evlatmışım gibi numara yapıyorum.

Uzun süre numara yapmama gerek kalmıyor.

Babamdan sonra büyük ablam, on yaşındayken beni boğulmaktan kurtaran zeki ablam, geliyor. Rose güzel, akıllı ve sorunlu. Benden beş yaş büyük ve neredeyse otuz santim daha uzun. Hiçbir zaman yakın olmadık. Ablamla göz göze gelmemi zorlaştıran tek unsur aramızda boy farkı değil. Yaş farkı da değil. Damarlarımızda aynı kanın akması dışında pek az ortak noktamız var, hepsi o.

Rose bir veteriner ve hayvanların arkadaşlığını daima insanlarinkine tercih etti. Kıyafetleri onları giyen kadın kadar akli başında: Üzerine oturan ceketinin içine çizgili bir denizci tişörtü giymiş ve onları paçaları yere değen, sık bir kotla tamamlamış. Otuz dört yaşından daha büyük duruyor. Kestane rengi, uzun saçlarını derli toplu bir atkuyruğuyla geriye toplamış ve kâkülleri sanki onların arkasına saklanmaya çalışıyormuş gibi fazla uzun. Evlendiğinden beri konuşmadık. İkimiz de nedenini biliyoruz.

Aileler kar taneleri gibidir: Her biri eşsiz ve biricik.

Rose köpeği gördüğüne, beni ya da babamı gördüğünden daha çok seviniyor, dolayısıyla Poppins bir kez daha ilgi odağı oluyor. Büyük ablam bu hafta sonu buraya yalnız gelmiş; sanırım hepimiz öyle yaptık. Rose'un evliliği bir yıldan az sürdü ve

sonrasında kendini işine verip bir veteriner kliniği açtı. Çocukluğunda bile kararlı bir şekilde çalışkandı; aldığı A'larla kendimizden utanmamıza neden olan, tipik bir çalışkan öğrenciydi. Rose oldum olası bilgiye açtı ve öğrendikleriyle asla yetinmeyip hep daha fazlasını isterdi. Babam ona Doktor Doolittle diyor, çünkü bugünlerde yalnızca hayvanlarla konuştuğunu düşünüyor. Haklı olabilir. Mutfaktan büyük bir bardak su alıp pembe kanepeenin kıyısına, babamın yanına ilişiyor. Kalıp kalmayacağına henüz karar vermemiş gibi ceketini hâlâ üzerinde.

Diğerleri geldiğinde deniz yukarı çekilen bir fermuar gibi kumlu geçidin üzerini kaplamaya başlamıştı bile. Babam dakikliği nezaket olarak kullanırken annem gecikmeyi insanları rencide etmek için kullanır. Nancy Darker babamızı yirmi yılı aşkın bir süre önce boşadı ama hâlâ onun soyadını kullanıyor ve eski kocasının annesiyle yakın ilişkisini hiç koparmadı. Londra'dan buraya on beş yaşındaki yeğenim ve en sevdiği kızı, Lily'yle gelmiş. Her zaman yakın olmuşlardır ve hâlâ birlikte çok vakit geçiriyorlar. Aramızda yalnızca Lily, annemle babamı neşe kaynağı bir torunla ihya etti ve başka bir torunları olacağını da sanmıyorum.

Annem bana doğru baktığında üşüyorum. O mevsimlerini asla saklamayan bir kadın; yıl boyunca kışı yaşıyor. Nancy biz çocukken Audrey Hepburn'e o kadar benzerdi ki, bize o siyah-beyaz filmleri tekrar tekrar izlettirirken bazen televizyondakinin o olduğunu sanırdım. Hâlâ çok güzel ve zarif bir kadın ve elli dört yaşından bir hayli genç görünüyor. Siyah saçları her zamanki gibi küt kesimli ve hâlâ işsiz bir film yıldızı gibi yürüyüp konuşuyor. Annemle ilgili sahte olan tek şey kürk mantosu ve taklit mücevherleri değil.

Bir aktris olabileceği gerçeği –eğer kazara anne olmasaydı– sanki hayallerinin suya düşmesi bizim suçumuzmuş gibi hepimize sık sık hatırlattığı bir şey. Ama birçok bakımdan, dozunda bir ebeveyn olma pişmanlığını anlayışla karşılayabilirim. Böyle

konular nadiren yüksek sesle konuşulur, o ayrı. Şimdi olduğu kişi olmasaydı kim olacağını herkes merak etmez mi?

Boşanma anlaşması cömertti ama hepimiz yuvadan uçtuğumuzda paralar suyunu çekti. Annemin gelirinin nereden geldiğini merak ediyorum ama bunu sormayacak kadar akıllıyım. Yarışmalarla kendine yarı zamanlı bir kariyer edindi; gündüz kuşağında ne görürse katılıyor. Belki de o kadar çok yarışmaya katıldığı için bazılarını kazanıyor ama şans, başarı olarak kutlamak tehlikeli olabilir. Nancy her zaman ailemizin kuklacısı oldu ve iplerimizi bize belli etmeden oynatmakta o kadar usta ki, düşüncelerimizin kendimize ait olmadığını fark edemedik.

Ninem geç gelenleri karşılamak için eski, tahta kapıyı gayretle açtığında kumlu geçit deniz suyuyla kayganlaşmıştı. Hepsinin ayakkabılarının ıslandığını ve ayaklarının etrafında biriken su birikintilerini görebiliyorum. Lily geç kalması yüzünden kendisi dışında herkesi ve her şeyi suçlamakla o kadar meşgul ki -trafiği, navigasyonu, ninemin parasını ödediği arabayı- hepimizin ona nasıl baktığının farkında değil. Gelgitin onun gelişini beklemesi gerektiğini düşünür gibi bir tavır içinde. Yakınmak ortanca ablamın o kadar da gizli olmayan süper gücü. O ayaklı bir çatık kaş. Hayatının film müziği, bir olumsuzluklar senfonisi oluşturacak şekilde birbirlerine işlenmiş homurdanmalardan belki biraz daha fazlası ve doğrusunu isterseniz onu dinlerken yoruluyorum. Hepimize karşı sergilediği buz gibi davranışların ürpertisini hissederek bir adım geri çekiliyorum.

Lily, Rose'un daha küçük bir sürümü ama büyük ablamın akli ve elmacık kemikleri onda yok. Tıpkı annem gibi, asla tam zamanlı bir işi olmadı ama on yedisinde hamile kaldığı için hâlâ yarı zamanlı anne sayılır. Ablam parfüm ve çalım kokuyor. Nahoş bir Poison kokusu çarpıyor burnuma. Ablamın en sevdiği parfüm bu. Gençliğimizden beri hem kendini hem de burun deliklerimizi ona boğuyor. Onunla ilgili asla değişmeyen tek şey bu değil. Lily hâlâ Topshop'tan kısa ve dar elbiseler alıp giyiyor ve sanırım makyajını silmeden uyuyor, çünkü makyajsız nasıl

göründüğünü hatırlayamıyorum. Röfleli saçlarının bir tutamını çocuk gibi parmağına doluyor ve diplerinin çıktığını fark ediyorum. Lily doğal sarışın değil. Muhteşem yeğenim de dahil olmak üzere hepimiz koyu saçlıyız.

Trixie on beş yaşında. Çoğu çocuk gibi yıllarca ardı arkası gelmeyen *nedenler, neler, ne zamanlar, neredeler ve nasıllarla* dolup taşan, yürüyen ve konuşan bir soru işaretiydi. Cevapları yeterince hızlı bulmak ve bazen de sadece bulmak onun için daimi bir meydan okumaydı. Bugünlerde dönüştüğü kitap kurdu ergenin hepimizden daha çok şey bildiğini düşünüyorum. Minyatür bir kütüphaneciye benziyor ve sanırım bu iyi bir şey, çünkü kütüphanecileri severim. Kendi annesinin ve benim annemin aksine, Trixie iyi okuyan, son derece kibar ve iyi niyetli bir çocuk. Bazen biraz çokbilmiş olabiliyor ama bana sorarsanız bu o kadar da kötü bir şey değil. Gerçi soran yok ya neyse.

Trixie benim gibi, annesinin onaylamadığı şekilde giyiniyor. Giydikleri konusunda söz hakkı olacak kadar büyüdüğünde sadece pembe giymekte ısrar etti. Lily ona başka bir renk giydirmeye çalıştığında ağlayıp nefesini tutuyordu. Bu öfke krizleri yıllar önce sona erdi ama Trixie tipik bir ergen gibi giyinmiyor. Kot pantolon ve annesinin bayıldığı ucuz görünüşlü dandik kılıkları öldürseniz giymez. Bugün özenle seçtiği giysileri beyaz, dantel yakalı, pembe, yumuş yumuş bir kazak, pembe kadife etek, beyaz külotlu çorap ve parlak pembe ayakkabılardan oluşuyor. Gözlüğü bile pembe ve içinin kitaplarla dolu olduğunu tahmin ettiğim küçük, pembe, *vintage* bir bavul taşıyor. Omuz hizasındaki koyu kahve, kıvrıkcık saçları birbirine dolaşmış ve onları düzleştirmeyi reddetmesi de annesini farkında olmadan sinir ettiği konulardan biri. Öte yandan, bütün yeniyetmeler ebeveynlerini sınamanın çeşitli yollarını bulur; ergenliğin olmazsa olmazıdır bu, bir süreçtir.

Trixie en soğuk kalpleri nasıl ısıtacağını içgüdüsel olarak biliyor ve varlığı Deniz Camı'ndaki dondurucu atmosferin buzlarını hemen çözüyor. Velhasıl ara sıra biraz toyluk etse de ve ma-

hallenin popüler genci olmasa da yeğenim iyi yürekli ve mutlu bir çocuk, yaşlıları arasında nadir rastlanacak bir kişilik. Hayata umutla bakması, görünen o ki hepimizin en iyi taraflarını ortaya çıkarıyor.

“Büyük nine!” diye çığlığı basıyor içten bir heyecanla. “Doğum günün kutlu olsun!”

“Doğum günüm yarın ama teşekkür ederim, canım kızım,” diye karşılık veriyor ninem onunla aynı ismi taşıyan torununun kızına.

Ailenin kadınları kucaklaşıp merhabalaşıyor ve aynı anda hepimizin gülümsediğini fark ediyorum. Nadir görülen bir şey bu, güneş tutulması gibi.

“Seni gördüğüme çok sevindim, Daisy Teyze,” diyor Trixie ötekiler çantalarını yere atıp paltolarını, ıslak ayakkabılarını, uzun ve kısa çoraplarını çıkarırken.

“Ben de seni gördüğüme çok sevindim,” diyorum.

“Giriş kaydınızı yapmayı unutmayın,” diye hatırlatıyor ninem herkese. “Kartlarınız eski fabrika saatinin yanındaki bölmelerde. Bilirsiniz, kim burada kim değil diye yoklama yapmaya bayılırım.”

Nancy iç çekiyor. “Misafirlerden böyle bir şey istemenin normal olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Ninem sırtıyor. “Normal olmaktansa öleyim daha iyi, hayatım.”

Herkes birbirine eğlenceli bakışlar atıyor ama babam hole geldiğinde yüzler asılıyor. Onun geç gelenlere doğru, temkinli adımlarla ilerlemesini izliyorum.

“Dede!” diyor Trixie sessizliği bozarak. Aile içi gazezlerden henüz uzak olduğundan babama sarılmak için koşuyor.

“Merhaba, ufaklık!” diyor babam. “Vay canına, amma büyümüşsün!” Babam onu görmeyeli çok oldu tabii. Hepimizi.

Küçükken bana da *ufaklık* derdi. Büyük ablam Rose babamın *akıllı kızıydı* ve Lily de *prensesiydi*. Nedense babamın hayatındaki yerimi bir başkası almış gibi geliyor, bir zamanlar bana duydu-

ğu sevgiyi yeğenime yöneltmiş gibi. Ama bir çocuğu kıskanmanın saçma olduğunu biliyorum.

Babam eski karısının yüzüne bakamıyor ama annemin, onun boynundaki pahalı kravata sıkılmak istediği bir ilmikmiş gibi baktığını fark ediyorum. Boşanmalarından sonraki birkaç yıl asayiş berkemaldi ama sonra bir şey kalan bağlarının kopmasına neden oldu. Rose'un düğününden beri aynı odada bulunmadılar ve o zaman bile masanın iki ucunda oturup hiç konuşmadılar. Annem eskiden babama olan dargınlığını sineye çekti, fakat yıllar içinde öfkesi büyüdü ve bunu ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın bir yerden patlak vermesine engel olamıyor. Hayat annemin dilini sivirtti ve artık onu kullanmaktan çekinmiyor.

"Hovarda baba ve oğul geri dönmüş. İyi görünüyorsun, Frank. Orkestrayı bırakıp annenin doğum gününe gelmen büyük incelik."

İşte başlıyor. Mutlu aileyi oynamaya çalıştığımızda hep kaybederiz zaten.

Deniz onu tamamen yutmadan ve dünyayla ilişkimiz kesilmeden önce son kez kumlu geçide bakıyorum. Tüm aile burada ve sular yükseldiğinde sekiz saat boyunca kimse bu evden çıkmayacak.

Dört

30 Ekim 2004 - 18.00

Ninem çeşitli itirazlara rağmen hepimizi salona topluyor ve kocaman oda birden küçülmüş gibi geliyor. Tek kelime daha etmeden çocukken oturduğumuz yerlere kuruluyoruz. Ailenizdeki yerinizi bilmeniz bir tür kas hafızası olduğunu düşünüyorum, asla unutamayacağınız bir şey. Oda o kadar sessiz ki, holdeki saatlerin tik taklarını duyabiliyorum. Sekseninin de. Ve daha şimdiden bunun çok uzun bir gece olacağını hissediyorum.

“Biliyorum, hepiniz soyunup dökünmek, eşyalarınızı yerleştirmek istiyorsunuz ve konuşacak çok şeyimiz var,” diyor ninem alaycı bir gülümsemeyle. “Ama eskiden çektiğimiz birkaç video buldum ve bu hafta sonu onları sizinle izlemek istiyorum. Bakarsınız aranızdaki buzları kırmaya faydaları olur. En azından belki biraz eritmeye. Rose, şunu videoya takar mısın, lütfen? Biliyorsunuz, benim teknolojiye alerjim var.”

Rose ninemin elindeki eski VHS kaseti alıyor. İkisinin birbirlerine göz kırptıklarını görüyorum ya da belki hayal ediyorum. Arkalarındaki rafta sıra sıra eski kasetlerin durduğunu fark ediyorum. Onları daha önce görmediğimden eminim. O raf odadaki diğerleri gibi kitap doluydu. VHS kasetlerin her birine beyaz etiketler yapıştırılıp süslü bir elyazısıyla üzerlerine 1975'ten 1988'e kadar tarihler atılmış.

Benden daha yaşlı olduğundan şüphelendiğim televizyon açıldığında odadaki herkes anneme bakıyor, çünkü ekrandaki onun yüzü ve üzerinde bir gelinlik var. Otuz küsur yıllık bir kayıt olmalı. Görüntü kalitesi düşük, annemin yüzü kumlu görünüyor ve videonun sesi yok ama annem nefes kesecek kadar güzel. Diğerleri gibi gözlerimi ekrana dikerek hiç tanımadığım büyükbabamın onunla birlikte kilisedeki sıraların arasından mihrapta bekleyen babama doğru yürümesini izliyorum. Babam geniş paçalı bir takım elbise giymiş ve saçları 1970'lerde popüler olan bir modelde kesilmiş. Öyle genç ve mutlu ki. İki de öyle.

"Aslında eski Süper 8'imle filme alınmıştı," diyor babam yabancı bir gülümsemeyle. Öyle ki gözüme bambaşka biri gibi görünüyor. "Onu VHS'e aktardığımı hatırlıyorum. Ev sinemasının gelebileceği en son noktanın o olduğunu sanıyordum. Sanırım hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor," diye ekliyor sandalyesinde öne eğilirken buna hayret eder gibi. Anneme göz atıyor ama annem o sırada ekranda kendine bakmakla meşgul olduğu için bunu fark etmiyor.

Annemle babam, Frank ve Nancy üniversite tanıştı. Annem birinci, babam sonuncu yılındaydı. Arkadaşları onlara Sinatralar diye isim taktı ve adını aldıkları meşhur ikili gibi neredeyse daha en başından lanetlenmiş gibiydiler. Frank ve Nancy aynı amatör tiyatro topluluğundaydı. Babam müzikleri düzenliyordu ve annem on dokuz yaşında hamile kaldığında hayatlarının geri kalanını düzenlemeye başladı. Bilmeyen biri asla anlamaz ama bu videoda Rose da vardı; ustaca tasarlanan gelinliğin karın kısmındaki belli belirsiz şişlik oydu. Nancy asla mezun olmadı. Hamile kaldığını öğrenir öğrenmez babamla evlendiler –çünkü o zamanlar insanlar böyle yapıyordu– ve babam kendi evlerini almak için para biriktirene kadar burada, Deniz Camı'nda nimenle birlikte oturdular. Sanırım bizimkiler bir süre mutlu olduklarını zannetti. Annem babamın neşesini çaldı, babam da annemin kederini ve yıllarca birbirlerinin duygusal durumlarını bu şekilde dengelediler. Londra onları denizden uzaklaştırdı,

müzik babamı annemden uzaklaştırdı ve ben sahneye çıktığımda onlar hasbelkader evlenen iki yabancı olmuştu bile.

“Tavan arasında bunun gibi bir kutu dolusu video buldum. Deniz Camı’ndaki aile Noel’leri, doğum günleri, yaz tatilleri... Daha hepsini izleyemedim ve birlikte izlememizin keyifli olabileceğini düşündüm,” diyor ninem. “Bugünlerde hatıralara kimse aldırılmıyor. Eski hâllerimizi görmenin bize kim olduğumuzu hatırlatacağını umdum.”

Düğün videosu üç ya da dört dakikadan uzun sürmüyor. Tahminimce o günlerde filmler pahalıydı ve insanların hayatlarının hatırlamak isteyecekleri anları konusunda biraz daha seçici olması gerekiyordu. Kayıt annemle babamın kilisenin önündeki basamaklardaki görüntüsüyle son buluyor. Arkalarında ninemi görüyorum ama diğer gülümseyen yüzlerin hiçbirini tanımıyorum. Yeni evlileri konfeti yağmuruna tutan arkadaşlar yıllar içinde yabancılara dönüşüp tıpkı sevgileri gibi annemle babamın hayatından çıkmış. Otuz küsur yıl önce birbirlerine gülümseyen annem ve babamın görüntüsü ekranda donuyor. Şimdi onlara bakıyorum ve bu sevginin nereye kaybolduğunu merak ediyorum.

“Ben gidip yerleşeceğim,” diye ilan ediyor babam ayağa kalkarak.

“Nereye? Herkese yetecek kadar yatak odası yok,” diyor Nancy ona bakmadan.

“Bu kattaki müzik odasında uyurum.”

“İyi.”

Babam salondan çıkıyor ve hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Babam duygularını daima kendine saklar. Kendini ifade etmekteki beceriksizliği ya da isteksizliği annemin herhangi bir konudaki duygularını iki kat daha yüksek sesle ve bir o kadar daha sık dile getirmesine yol açmış gibi. Babam sanki yalnızca müziği aracılığıyla iletişim kurabiliyor. Onun için, çocukluğumuzun film müziği onun piyanosunda çalınan ve içlerinde sonsuz bir öfkeyle melankoliyi barındıran bestelerle dolu.

“Videoda çok güzel görünüyordun, Nancy,” diyor Trixie. Kimse anneme *büyükanne* demeye cesaret edemez. Ona *anne* dememize bile izin yok. Sadece *Nancy*. Yeğenim bunu iltifat olarak söyledi ama biz annemi geçmiş zaman kullanmasını hakaret sayacağımızı bilecek kadar iyi tanıyoruz.

“Biraz temiz hava alsam iyi olur. Bahçeme bakarım,” diyor Nancy.

Hiçbirimiz onun aslında ninemin bahçesi olduğunu ya da gökyüzünün güneşin son ışıklarını da yuttuğunu söylemiyoruz. Oysa dışarısi karanlık ve bir süredir öyle. Ama Nancy bir siyah beyaz film aktrisi edasıyla asla yıldızı olmak istemediği bir film bu sahnesinden dramatik bir çıkış yaparak odayı terk ediyor. Geri kalanımız bir süredir aşına olduğumuz tuhaf bir sessizliğe gömülüyoruz. Rose en rahatsız görünenimiz. Annemizle babamızın esaslı bir kavga için kılıçlarını kuşandığını hissedebiliyor. Boşandıklarında ikisinin de bir kavgada ne kadar çirkinleştiğini hatırlayacak kadar büyüktü. Gurur, kimin kimi terk ettiğinin hikâyesini bizimkilerin kafasında yeniden yazıyor ve kötü giden evliliklerinin sorumluluğunu oldum olası paylaşmayı reddettiler. Çok geçmeden Deniz Camı’nda sessiz sedasız kendi köşelerimize çekiliyoruz. Şov bittiği için değil de her an başlayacağından korktuğumuz için ve belki de hepimizin rolümüzü prova etmesi gerektiğinden.

Ben yukarıdaki sahanlıkta oyalanarak evin arkasını ve uçsuz bucaksız Atlantik Okyanusu’nu gören pencereden bakıyorum. Annem bahçedeki ayışığı ve gölge yamaları arasında yürüyor. Nancy’nin Londra’da bir bahçesi olmadığı için nineminkini sahiplendi. Çiçekler ve bitkilerle ilgili takıntısı burada yaşadığı ilk aylarda, Rose’a hamileyken ortaya çıktı. Babam evden uzakta üniversiteyi bitirirken kayınvalidesiyle oturmak onun seçimidir. Nancy kendi ailesinden asla söz etmez. Bir ailesi olduğunu biliyoruz, o kadar. Anneannem ve dedemle hiç tanışmadım, hiçbirimiz tanışmadık; Nancy bize adlarını bile söylemedi. Herkesin dediğine göre, ninem annemin burada kalmasından memnundu

ama çocuk kitapları yazmakla meşgul olduğu için ne onunla yarınlik edecek vakti vardı ne de bahçeyle uğraşacak. Dolayısıyla bu Nancy'nin hobisi oldu. Evin arkasındaki bakımsız alanı güzel bir bahçeye çevirmek sonraki yıllarda onun için bir nevi saplantı hâline geldi. Bazen Nancy'nin ninemden ziyade bahçeyi görmek için hâlâ buraya geldiğini düşünüyorum.

Babam; Nancy, Rose'a hamileyken ona *The Observer'ın Yabani Çiçekler Kitabı*'nın bir kopyasını hediye etmiş. Annemin bize isim koyarken bu kitaptan esinlendiğini düşünüyorum. Nancy bu küçük, eski ve yeşil ciltli kitabı minik bir İncil gibi her yere yanında götürüyor. Eskiden bahçede saatlerce vakit geçirdiğinde ona yardım etmemize asla izin verilmezdi; bahçe onun özel alanıydı. Rose bunun nedeninin annemin gizlice zehirli bitkiler yetiştirmesi olduğunu söyledi. Lily marihuana yetiştirdiğini düşünüyordu. Bense sadece yalnız kalmak istediğini düşündüm hep.

Nancy çocuklar dışında çoğu şeyi yetiştirmekte gayet başarılıydı. Ona kalırsa biz asla yeterince hızlı büyümedik, yeterince uzun boylu ya da güzel olamadık. Dolayısıyla evin her yerine korkuyla beraber şüphe tohumları da ekti ve çocukluğumuz boyunca o minik fidanlar parkelerin arasından ve çatlaklardan boyunlarını uzatarak bize ne kadar verimsiz ve hayal kırıcı ekinler olduğumuzu hatırlattılar.

Pencerenin dışındaki dünya şimdi soğuk ve karanlık. Deniz gece simsiyah görünüyor, ayı ve yıldızları yansıtan sıvı bir gökyüzü gibi. Annemin silüetini hâlâ seçebiliyorum, hava muhtemelen buz gibi olmasına rağmen bahçesinde tek başına. Bir şey topluyor galiba, belki minik çiçekler... Buradan anlayamıyorum. Sonra izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp pencereye bakıyor ve görülmekten neden bu kadar korktuğumdan emin olmasam da telaşla odama kaçıyorum.